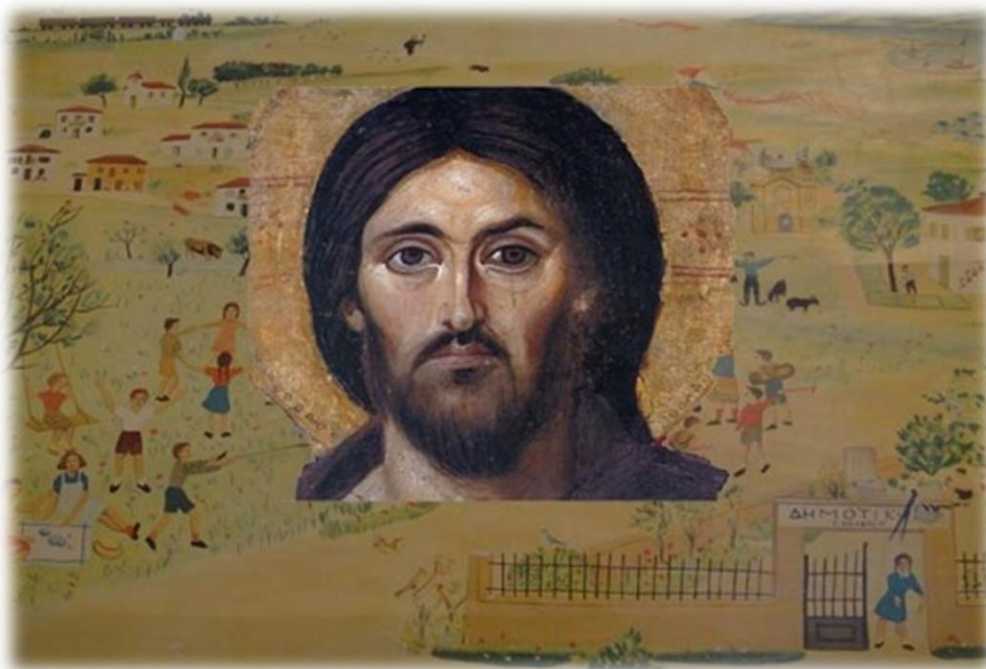

Όχι αγάπες με την αμαρτία.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Έχουμε πει πολλές φορές ότι δύο φοβερά πράγματα υπάρχουν μέσα στον άνθρωπο: το ένα είναι η αμαρτία ως μια πραγματικότητα, ως μια ασθένεια, ως φυματίωση, που τρώει τον άνθρωπο, και το άλλο είναι ότι, την ώρα που σε παρακινεί η αμαρτία να κάνεις αυτά που θέλει, εσύ συμμαχείς και πηγαίνεις σύμφωνα με αυτά. Έχεις την αμαρτία μέσα σου, όπως έχεις μια σωματική ασθένεια. Την έχεις την ασθένεια, αλλά όμως εσύ δεν συμμαχείς και δεν έχεις αγάπες με αυτήν. Ξέρεις καλά ότι είναι ασθένεια και θα ήθελες αμέσως, αν είναι δυνατόν, να απαλλαγείς. Δεν φεύγει· αυτό όμως δεν σημαίνει ότι εσύ λες: «Θέλω να είμαι άρρωστος».

Όσον αφορά τη σωματική ασθένεια, δεν υπάρχει, νομίζω, κανένας άρρωστος που δεν τη θεωρεί σαν ένα ξένο πράγμα, που είναι μέσα του, και δεν θέλει πάση θυσία να απελευθερωθεί· κανείς δεν έχει αγάπες με την ασθένειά του. Η αμαρτία που είναι ως ασθένεια, ως αρρώστια μέσα στον άνθρωπο, έχει αυτό το χαρακτηριστικό, ότι σε κυριεύει, σε αιχμαλωτίζει, οπότε ανάλογα σκέπτεσαι, ανάλογα αισθάνεσαι, ανάλογα διατίθεται.

Άλλο είναι να είσαι αμαρτωλός, πολύ αμαρτωλός, αλλά ενώπιον του Θεού να είσαι καθαρός. Όπως δηλαδή εκείνος που τον έπιασαν και τον έδεσαν είναι μεν δεμένος, αλλά από κει και πέρα όμως δεν το θέλει. Ίσα-ίσα το δέσιμο τον κάνει να φωνάζει ακόμη πιο πολύ: «Ελάτε να με ελευθερώσετε». Αυτό θα πρέπει να κάνει ο κάθε αμαρτωλός. Αλλά κατά

κανόνα ο αμαρτωλός είναι υπό την επήρεια της αμαρτωλότητός του και ανάλογα, είπαμε, σκέπτεται, ανάλογα ενεργεί.

Γι' αυτό και, ενώ ήρθε ο Χριστός και έκανε όλο αυτό το έργο που έκανε και ίδρυσε την Εκκλησία – να πάρουμε την πραγματικότητα, την αλήθεια – και εμείς βρισκόμαστε μέσα στην Εκκλησία (μας βάπτισε, μας έδωσε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος δια του μυστηρίου του χρίσματος, μας δίνει το Σώμα του και το Αίμα του), παρ' όλα ταύτα εμείς είμαστε σε τέτοια κατάσταση πνευματική, σαν να μην έγινε τίποτε.

Πέρα από το ότι λίγο θεωρητικά το αντιμετωπίζουμε το όλο θέμα και κάνουμε κάποια πράγματα που δεν μας στοιχίζουν και πολύ, βαθύτερα είμαστε σε τέτοια πνευματική κατάσταση, σαν να μην ήρθε ο Χριστός, σαν να μη μας αγάπησε, σαν να μη μας έκανε χριστιανούς, σαν να μη μας έδωσε το Πνεύμα το Άγιο, σαν να μη μας δίνει το Σώμα του και το Αίμα του, σαν να μη μας καλεί να τον ακολουθούμε. Εμείς κάνουμε τα δικά μας.

Δεν φτάνει όμως που κάνουμε τα δικά μας, αλλά δεν καταλαβαίνουμε καθόλου ότι την ώρα που έρχεται η χάρη και θέλει να σε φωτίσει, εσύ δεν δέχεσαι να φωτιστείς. Έρχεται η χάρη και σε τιμπάει, ασ πούμε, και οικονομεί έτσι τα πράγματα, ώστε να μετανοήσεις – εντάξει, είσαι αμαρτωλός, αλλά θέλει να σε βοηθήσει να μετανοήσεις – και εσύ δεν μετανοείς, αλλά θέλεις να κουκουλώσεις την κατάστασή σου. Έρχεται η χάρη και θέλει να σε βοηθήσει να το πάρεις απόφαση και να πεις: «Τι γίνεται; Οι άλλοι άνθρωποι κάνουν ό,τι κάνουν, αλλά εμένα με καλεί ο Χριστός να τον ακολουθήσω απόλυτα, άνευ όρων», και εσύ κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις.

Την ώρα λοιπόν εκείνη που ενεργείς έτσι, δεν είναι απλώς ότι αρνείσαι τον Χριστό, αλλά δημιουργείται ολόκληρη κατάσταση μέσα σου, κατάσταση αμετανοησίας, και να φυλάξει ο Θεός. Αν πας έτσι, θα έρθει η τελευταία ώρα και δεν θα μπορέσεις να μετανοήσεις. Και να ξυπνήσεις δηλαδή κάπως και να θέλεις να μετανοήσεις, δεν θα μπορείς να μετανοήσεις.

Αυτή την ώρα που λέμε για τον παράδεισο, για την κόλαση, και λένε διάφορα οι άνθρωποι: «Και τι θα γίνει, άμα πάμε εκεί; Ο Θεός δεν θα μας λυπηθεί;» να μου επιτρέψετε να πω ότι και τώρα μας λυπάται ο Θεός. Πόσοι όμως έχουν μέσα στην ψυχή τους τον παράδεισο και πόσοι απλώς ακούν για τον παράδεισο; Πόσοι μέσα στην ψυχή τους μετανοούν

απόλυτα και πόσοι δεν δίνουν σημασία; Πόσοι μέσα στην ψυχή τους τοποθετούνται έτσι: «Χριστέ μου, Χριστέ μου, μέχρι τώρα ό,τι έγινε, έγινε, αλλά αυτή τη στιγμή που λίγο μου μιλάς, λίγο με αγγίζεις και κάτι ξυπνάει μέσα μου, τρέχω πίσω σου». Ποιοι το κάνουν; Να, μαζί είμαστε όλοι, και κάποιος σε μια γωνιά εκεί μπορεί να το κάνει, αλλά οι άλλοι δεν το κάνουν. Δεν μπορούμε να παίζουμε.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Νοέμβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2019, σελ. 192.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>